602/00

Den 18. september 2000 blev i sag nr. 52.416:

xxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxx
xxxxxxxx xx
xxxx xxxxxx x

mod

Danica
Parallelvej 17
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har personforsikring med ulykkesforsikring i Danica (tidligere Assurance-Compagniet Baltica Aktieselskab), klager over, at selskabet anser et krav for forældet.

Klageren var den 6/9 1993 involveret i et færdselsuheld, idet han blev påkørt bagfra af en lastbil. Uheldet blev anmeldt til forsikringsselskabet Baltica, hvor den skadevoldende bilist var ansvarsforsikret. Balticas autoskadeafdeling fremsendte i den anledning et skema til klageren, som blev udfyldt således:

"Oplysning vedrørende ..(klagerens) tilskadekomst den 06.09.1993.
I hvilket selskab har De tegnet ulykkesforsikring?: *før Baltica (NU Alm. Brand).*
Policenummer……..: *2970…*
…
Odense, den *25*/*6* 19*94*"

Det bemærkes, at klagerens personforsikring i Baltica/Danica bærer policenr. 110 …

Til brug for Arbejdsskadestyrelsens vurdering af bl.a. erhvervsevnetabet blev klageren den 20/1 1995 undersøgt af speciallæge i neurokirurgi I.S., som i erklæring dateret 26/1 1995 bl.a. har anført: "Aktuelle klager: **Lændesmerter**. Skadelidte har altid lændesmerter med udstråling til højre glutealregion samt smerter i højre hæl og højre storetå.

Der kan også være smerter, som stråler ned i lysken og lidt ned på for- og medialsiden af femur. Følesansen er ændret på udsiden af højre lår. Skadelidte har let ved at få krampe i lægmuskulaturen på højre side, og er bange for at falde. Han er faldet en enkelt gang, hvor han fik et brud på højre håndled, som blev behandlet med gipsskinne dorsalt. **Sphincterforstyrrelser.** Der er stadig lette vandladningsforstyrrelser i form af problemer med at initiere vandladningen. Han må gå frem og tilbage og må vente op til 1 time med at komme af med vandet. Han får ind imellem en pethidintablet på 25 mg, og herefter kan han så lade vandet. Der er ikke problemer med afføringen. Der er således ikke reelle radiculære smerter i højre ben. Ingen gener fra venstre ben. … Konklusion: Skadelidte blev en måned før trafikuheldet opereret for en lav lumbal discusprolaps i højre side. I forbindelse med uheldet fik han symptomer, der kunne pege på en recidivprolaps, men dette er ikke fundet ved 2 efterfølgende operationer. Ved sidste operation blev fundet udtalte arvævsforandringer. Patientens aktuelle klinik svarer til de fundne arvævsforandringer, og man kan håbe på, at tilstanden bedres noget i forbindelse med den nuværende konservative behandling under indlæggelse. Skadelidte vil dog ikke kunne passe sit tidligere arbejde som ingeniør. Nuværende tilstand formentlig stationær."

Den 14/2 1995 forelagde Baltica i sin egenskab af ansvarsforsikrer for den skadevoldende bilist sagen for Arbejdsskadestyrelsen, som den 10/7 1995 fremkom med følgende udtalelse: "Vi er blevet bedt om en udtalelse om méngraden og erhvervsevnetabet efter erstatningsansvarslovens § 10 samt om stationærtidspunktet. På grundlag af de foreliggende oplysninger vurderer vi méngraden til 8 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 4. Vi har lagt vægt på, at der er følger efter ulykken i form af konstante lændesmerter, lette vandladningssmerter og stort set ophævet bevægelighed i lænderyg. Da der er forudbestående ryglidelse er der sket reduktion i ménet. Vi vurderer erhvervsevnetabet til 25 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 5. Vi har lagt vægt på, at der til grund for den tilkendte førtidspension ligger konkurrende lidelser. Vi er af den opfattelse at skadelidte også uden ulykkens indtræden, ville have svært ved at fortsætte på arbejdsmarkedet. Stationærtidspunktet er fastsat til 31.11.94, hvor der er forløbet 3 måneder siden sidste operation."

Klageren foretog anmeldelse til selskabet (Danica) den 26/6 1997.

Den 11/7 1997 afviste selskabet at yde forsikringsdækning med henvisning til, at der var indtrådt forældelse med udgangen af 1996.

I klagerens skrivelse af 24/7 1997 til selskabet hedder det bl.a.: "I henhold til telefonsamtale, bedes I optage sagen igen. Jeg forstår ikke, hvorfor jeg ikke er gjort opmærksom på, at jeg også er berettiget til erstatning fra min ulykkesforsikring, for sagen blev anmeldt i sin tid og når jeg fik erstatning fra ham der kørte op bag i mig fra Baltica, må I da kunne se i jeres system, at jeg også havde en ulykkesforsikring. At I så er blevet delt Baltica/Danica omkring dette tidspunkt er vel ikke min fejl. Da jeg ringede sidst i juni i år og talte med U.S. undersøgte hun sagen og ringede tilbage, at sagen ikke var forældet. Hvis I for øvrigt er i tvivl om sagen blev anmeldt skulle I prøve at kontakte G.V., som nu er ansat ved Alm. Brand, jeg er ret sikker på, at han kan huske noget om sagn."

I selskabets skrivelse af 19/8 1997 til klageren hedder det herefter: "Tak for Deres brev af 24. juli 1997. Jeg har efterfølgende talt med U.S. Hun oplyser, at hun på intet tidspunkt har udtalt sig vedrørende Deres personforsikring, idet hun alene har kendskab til auto-ansvar skade. Jeg har samtidig talt med T.G.V. som nu og siden 1992 har været ansat i Almindelig Brand. Han kan godt huske Dem, men har ingen kommentarer til Deres aktuelle skade, idet han på det tidspunkt ikke var ansat i Baltica/Danica og som sådan heller ikke kunne udtale sig på vegne af Baltica/Danica. At skaden er anmeldt til tiden overfor auto-ansvar skade, forpligter ikke Danica, til at udbetale erstatning fra Deres personforsikring. Skaden den 6. september 1993 er anmeldt for sent til Danica. Jeg må derfor fastholde vores tidligere afgørelse."

En af klageren antaget advokat rettede i skrivelse af 5/8 1999 henvendelse til selskabet og anførte, at skemaet fra Baltica underskrevet af klageren den 25/6 1994 var at sidestille med en anmeldelse, og at selskabet burde have fremsendt en anmeldelsesblanket til klageren.

I selskabets skrivelse af 15/3 2000 til nævnet hedder det bl.a.: "Vi fastholder vores afgørelse om, at skaden er anmeldt for sent og dermed ikke er dækket af forsikringen. I henhold til Forsikringsaftalelovens paragraf 29 er et krav mod selskabet forældet 2 år

efter udgangen af det kalenderår, hvor forsikrede får kundskab til sit krav. Den 10. juli fastsætter Arbejdsskadestyrelsen stationærtidspunktet til den 31. november 1994, og mengraden som følge af uheldet til 8%. Det vil sige, at forsikrede dermed har kundskab om, at han har et krav. Da skaden først bliver anmeldt i juli 1997, er kravet om erstatning forældet, da forældelsesfristen er udløbet med udgangen af 1996. Forsikrede har ikke haft kontakt med en assurandør fra Baltica/Danica, men derimod med en assurandør fra Alm. Brand, som derfor ikke kan udtale sig på vegne af Baltica/Danica. Forsikrede er fra autoskadeafdelingen blevet spurgt, i hvilket selskab han har ulykkesforsikring. Han oplyser til autoskadeafdelingen, at ulykkesforsikringen er i Baltica og skriver sit autoforsikringsnummer på. Det er ikke Danicas opfattelse, at denne oplysning er at sidestille med en anmeldelse, eller at denne anmeldelse forpligter Danica til at fremsende en anmeldelse. Måtte det alligevel antages, at der er sket anmeldelse i 1994 ved oplysning om ulykkesforsikring, har forsikrede ikke forfulgt sit krav, idet der ikke er indledt retsligt skridt. Kravet er derfor også af denne grund forældet."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**12. Hvordan anmeldes en forsikringsbegivenhed?** Anmeldelse af en forsikringsbegivenhed skal ske på en blanket, som selskabet tilsender eller udleverer på forlangende."

Nævnet udtaler:
Nævnet finder, at klagerens oplysninger på skemaet fra Assurance-Compagniet Baltica Aktieselskab ikke kan anses som en skadeanmeldelse i forsikringsbetingelsernes forstand. Nævnet bemærker herved, at det angivne policenummer ikke er policenummeret på klagerens personforsikring. Anmeldelse til selskabet findes således først at være sket i 1997.

Nævnet har med dette udgangspunkt gennemgået sagen og finder på grundlag af bl.a. speciallægeerklæringen fra I.S. – svarende til Arbejdsskadestyrelsens udtalelse – at kunne lægge til grund, at skaden var stationær i 1994, idet klageren på dette tidspunkt måtte vide, at han havde pådraget sig varigt mén, og at méngraden oversteg 5%.

Da nævnet finder, at klageren i hvert fald på dette tidspunkt har haft grund til at tro, at ulykkestilfældet i 1993 havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet, kan nævnet ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at et eventuelt krav er forældet ved udgangen af 1996 i henhold til forsikringsaftalelovens § 29's 2-årige forældelsesregel.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen